

C.F. W. WALTHER

”PAKENE NUORUUDEN HIMOJA!”

saarna aiheesta 2 Tim 2:22.

suomentanut
A. Aijal Wegelius (Uppala)

STLK

SANANEN ESITTELYKSI

Tämä saarna, jonka julkaisemme aikakauslehti ”Luterilaisesta” kirjaseksi muodosteltuna ylipainoksena, on aikanaan pidetty erään seurakunnallisen nuorukaisyhdistyksen juhlassa ja ilmestyi se kirjasena jo vuonna 1879. Prof. C. F. W. Walther (k. 1887), joka sen silloin on pitänyt, oli viime vuosisadan huomatuimpia luterilaisia jumaluusoppineita ja oli hän aikanaan Amerikassa toimivan uskollisesti luterilaisen kirkkokunnan, Ev. Lut. Missouri-Synodin, johtaja ja sen jumaluusopillisen korkeakoulun professori ja johtaja.

Olkoon tämä raamatullinen siveellisyyssaiheinen saarna vakavana varoituksena ja sydämellisenä kehotuksena nuorisolle ja apuna vanhemmille ja kaikille kasvattajille heidän vastuunalaisessa työssään nuorison vaalimisessa aikaa ja iäisyyttä varten.

Hämeenlinnassa 1927, suomentaja

LUKIJALLE

Tämä kääntäjän yllä esittelemä suomennos on julkaistu Luterilainen –lehdessä n:o 2 ja 3 / 1927 ja painettu vihkoseksi Hämeenlinnassa v. 1927, Suomalainen Kirjapaino Oy:ssä. Tässä käännös on sisällöltään ja kieliasultaan muuttamaton, vain oikeinkirjoitusta on hyvin vähän nykyaikaistettu

*Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko
www.luterilainen.com*

”PAKENE NUORUUDEN HIMOJA!”

(2 Tim. 2:22)

Iankaikkinen, kaikkivoipa Jumala, kaikki on Sinun — niin pojan kuin isän sielu, nuoruus ja vanhuus, niin reipas nuorukainen kuin sauvaansa nojaava voimaton vanhus. Sen tähden on täälläkin liittynyt yhteen joukko nuorukaisia pysyäkseen pyhän sanasi lipun ympärillä ja he ovat tänään tähän pyhäkköön tulleet todistaakseen koko maailman edessä, ettei heitä yhdistä yhteisen maailman ilon laho side, vaan yhteisen uskon luja, kultainen rengas. — Oi, taivaallinen Isä, joka olet oikea Isä yli kaiken, jota lapsiksi kutsutaan taivaassa ja maan päällä, katsohda armollisesti näiden nuorukaisten puoleen! Siunaa heitä tänään ja aina! Ole kärsivällinen heidän nuoruutensa heikkouden suhteen. Asu heidän keskuudessaan ja kulje heidän kanssaan! Kirkasta heitä, vahvista heitä, auta heitä voitollisesti taistelemaan heidänkin jäsenissään riehuvia nuoruuden himoja vastaan ja siunaa heidän heikkojen käsiensä työ, jonka he tänään vähäisenä uhrina laskevat nöyrästi alttarillesi. Kuule meitä iankaikkisen rakkautesi tähden.

Aamen! Aamen!

**Kaikki Herrassa rakastetut läsnäolevat kuulijat!
Erikoisesti te, kalliit nuoret ystävät ja veljet!**

Ihmiselämän ihanin aika on epäilemättä lapsuuden ja nuoruuden aika. Tosin — palavasti kaihoten päästä laaksostansa kohoamaan ylös — luo tekoja janoava nuorukainen katseensa kohti tulevaisuutensa vuoria, jotka kaukana siintävät, ja hän toivoo voivansa kerran — kun hän vihdoin on kiiveten tullut niitten aurinkoisille huipuille — olla vapaammin kohottautunut yli maailman ja tulevansa siten onnellisemmaksi. Mutta tämä ikävöivä nuoruuskausi on tässä suhteessa suuresti pettyvä. Sillä kun hän mieheksi tultuaan vihdoin on saavuttanut elämänsä huippukohdan, niin luo hän — sadepilvien keskeltä ja myrskyjen ja rajuilmojen ahdistuessa — katseensa täynnä surumielistä kaihoa jälleen takaisin nuoruutensa hymyilevään laaksoon ja huudahtaa silloin silmät kyynelissä varmaan katkerasti huoaten: Missä oletkaan, sinä nuoruuteni kultainen aika? Oi, kunpa palajaisitte, te ajallisen vaellukseni onnellisimmat päivät!

Ja — kalliit kuulijani — tämä on totta. Nuoruuskausi on totisesti ihmisen onnellisin aika. Se on verrattavissa pilvettömän poutapäivän varhaisiin aamuhetkiin, jolloin koko maailma ihmisen mielestä aamuauringon kultaisissa säteissä loistaa kuin morsian kaunistuksessaan ja jolloin maa vielä yltyleensä on välkkyvien kastehelmien peittämä. Se on verrattavissa ransassatoisen vuoden kevääseen, jolloin koko luonto hymyilevänä, tuoksuavana kukkatarhana kaikkialla ympäröi ihmistä. Takanaan lapsuuden ruusupolku ja edessään toivon raivaama aukea tie vaeltaa nuorukainen -- vapaana miehen ja perheenisän huolista sekä harmaantuneen vanhuksen koukistavasta vanhuudentaakasta — nuoruutensa voimaa ja terveyttä tuntien iloisena tietään.

Vieläpä, kalliit kuulijani, nauttii nuorukainen — ei ainoastaan ajallisesti, vaan myös taivaallisissa, hengellisissä ja

iankaikkisissa asioissa — vanhuuteen nähden verrattomia etuja. Tämän on sanoiksi pukenut jo se viisas, joka hurskaan nuoruutensa jälkeen vanhana synnin kiusausten vaivaamana huudahtaa: ”Muista Luojaasi nuoruudessas, ennenkun pahat päivät tulevat, ja vuodet lähestyvät, jolloin olet sanova: ei ne minulle kelpaa” (Saarn. 12: 1). — Niin, onneton on se, joka vasta vanhuudessaan tahtoo muistaa Luojaansa, kieltäytyä synnin ja turhanpäiväisyyden palveluksesta ja vasta silloin astua palvelemaan Herrain Herraa. Sellaiseen on synty pitkäaikaisen tottumuksen kautta työntänyt juurensa aina syvemmälle ja syvemmälle. Tuo pitkäaikainen läheinen seurustelu maailman kanssa on miltei täydellisesti kietonut verkkoonsa tuon onnetoman sydämen, miltei lähtemättömästi siihen juurruttanut maailman harhat ja ennakkoluulot ja tehnyt ihmisen elämän miltei aivan riippuvaiseksi maailman kunniansta. Yhä vain suurentuneet maalliset huolet tukahduttavat aina nopeasti uudelleen huolehtimisen taivaallisista, kun nämä asiat alkavat itää jo tylstyneessä sydämessä. Ja silloinkin, kun mies on oikealla tiellä kohti autuaallista päämäärää, käy tämä tie hänelle aina vain kapeammaksi, jyrkemmäksi, aina vain vaikeammaksi ja kyyneleisemmäksi. Oi, kuinka autuas onkaan se mies, joka jo nuorukaisena valitsi elämän tien! Hänen sydämensä on silloin vielä kuin sula vaha, johon Jumala helposti voi painaa kuvansa. Se, mikä sitoo miehen ja vanhuksen kuin raskailla, rautaisilla kahleilla kiinni maailmaan ja syntiin, nim. kunnianhimo, ajallisen omaisuuden himo, ja tämän maailman huoli, on nuorukaiselle vielä helposti katkaistavia rihmoja. Koetuksen ja onnettomuuden myrskytuuli, joka usein lyö vahvan tammen pirstottuna ja juurineen irtireväistynä maahan, kyllä hetkiseksi taiputtaa nuorta puuta, joka kuitenkin helposti, vieläpä vahvistuneena jälleen siitä ojentuu.

Sentähden ottakaa, te nuorukaiset vaarin siitä elämäne onnellisesta ajasta, jossa nyt elätte, ja käyttäkää hyväksenne, oi,

käyttäkää hyväksenne tätä aikaa, niin että nuoruutenne kukkiva puu muodostuisi miehuusikänne kesänhelteessä iankaikkisen elämän kultaisia hedelmiä runsaasti tuottavaksi puuksi.

Kuitenkin, rakkaat nuoret, ystävät — kuinka tohtisinkaan sen teiltä salata — niin suuri kuin onkin tämä **etuisuus**, jota edellä kaikkia korkeamman iän saavuttaneita **nautitte**, on teillä kuitenkin myös sellainen vihollinen, joka ennen kaikkea **juuri** teitä vastaan **taistelee** ja joka tarkoittaa syöstä teidät ajalliseen ja iankaikkiseen turmioon. Tahdon sen tähden käyttää tätä tilaisuutta mainitakseni teille tämän pahimman vihollisenne nimen, paljastaakseni teille hänen kavaluutensa ja juonensa ja osoittaakseni teille ne aseet, joilla voitte voittaa ja vihdoin voitonseppele päässäne lähteä tältä taistelutantereelta. Antakoon Herra itse tähän tarvittavat sanansa suuhuni ja syttykööt ne teidän sydämissänne tuleksi, joka virittää teidät kaikki pyhään taisteluintoon. Sitä pyydämme Häneltä hiljaisessa rukouksessa.

Saarnan aihe:

”PAKENE NUORUUDEN HIMOJA!”

(2 Tim. 2:22.)

Timoteus, jolle nämä sanat varsinaisesti ovat tarkoitettut, ei ollut ainoastaan uskossa vastaanottanut jo nuorena Paavalin julistamaa evankeliumia, vaan hänestä oli myös jo nuorena tullut apostoli Paavalin apulainen ja vihdoin Efeson seurakunnan kaitsija. Niinpä kuuluukin alkuaan hänelle osoitettu kehotus erikoisesti kristityille nuorukaisille. Se kuuluu sentähden myös teille, rakkaat nuorukaiset, jotka tänään olette kokoontuneet tähän Herran huoneeseen juhliaksenne Jumalan kasvojen edessä kristillisen yhdistyksenne perustamisen vuosipäivää.

Tahdon teille nyt juhlanne tarkoituksen mukaisesti esittää:
*Pyhän apostolin kehotuksen jokaiselle kristitylle nuorukaiselle:
”Pakene nuoruuden himoja”.*

Esitän teille tämän johdosta kaksi asiaa:

1. **Minkätähden apostoli Paavali kristityille nuorukaisille antaa juuri tällaisen kehotuksen, ja**
2. **Minkä tulee taivuttaa kristityitä nuorukaisia otta-maan sydämelleen tämä kehoitus ja sitä uskollisesti noudat-tamaan.**

1.

”Pakene nuoruuden himoja!” — näin huudahtaa siis pyhä apostoli tekstissämme kaikille kristityille nuorukaisille — vieläpä sellaiselle kuin oli Timoteus. Ihmeellistä! Onko se tarpeellista? Eikö sitten Timoteus ollut sydämeltään hurskas? Eikö apostoli Paavali kutsu häntä ensimmäisen kirjeensä otsakkeessa ”oikeaksi pojakseen uskossa?” Puhuuhan hän toisen kirjeensä alussa Timoteuksen ”vilpittömästä uskosta” ja hänen pyhistä ”kyyneleistään”. Ja vielä, olihan Timoteus jo pitkän aikaa osoittautunut seurakunnan uskolliseksi palvelijaksi ja laumansa oikeaksi esikuvaksi. Mikä on voinut, minkä on täytynyt olla syynä siihen, että apostoli siitä huolimatta tällaiselle Timoteukselle huudahtaa: **”Pakene nuoruuden himoja”**? Ei ole epäilystäkään, että pyhä apostoli on saanut aiheen tähän siitä, että kiusaus lihan himoon juuri nuoruudessa on niin yleinen ja voimakas, että jokainen kristitty nuorukainen ja nimenomaan myös hurskas, nuori seurakunnan kaitsija on tällaisen varoituksen tarpeessa.

Rakkaat kuulijani, niin onkin aslian laita. Jukaisella ikäkaudella on erityinen vihollisensa, ja **nuoruuden** erikoinen, yleisin, voimakkain, kavalin ja kauhein vihollinen — on **hekumallisuus** eli lihan himo.

Ensinnäkin se on nuoruuden **yleisin** vihollinen. Tosin uinuu jo jokaisen nuorukaisen ja neitosen sydämessä itu jokaiseen syntiin. Sillä ihmisen sydämen aivoitus on Jumalan sanan todistuksen mukaan paha lapsuudesta asti. Mutta sillä

aikaa kun toiset synnit: ahneus, kunnianhimo, maailmanmurhe ja muut senkaltaiset nuoren sydämessä enimmäkseen vain uinuvat, on hekumallisuus sellainen synti, joka nuorukaisen, jopa poikasen sydämessä jo on herännyt. Taistelu tätä vihollista vastaan on kristityn nuorukaisen päätehtävä. Se on nuoruuden puutarhassa varsinainen kielletty puu, johon nähden nuoren hurskaus ennenkaikkeaa tulee koetelluksi ja jonka kohdalla sen tulee osoittautua todelliseksi.

Niin kuin varhaista lapsuutta voi verrata miettoon ja suloiseen viinirypäleeseen, niin on sitävastoin nuoruuskausi verrattava nuoreen viiniin, joka nyt alkaa käydä ja kuohua ja jonka vaahto on kaikenlaista lihan himoa täynnä. Ei mikään paikkakunta, ei mikään elämänsuhde, ei mikään sääty eikä mikään kasvatuksen laatu vaikuta tässä poikkeusta. Tämä vihollinen ahdistaa kuninkaan poikaa yhtä hyvin kuin kerjäläisen, vapaasyntyisen poikaa yhtä hyvin kuin orjan, huolellisimman kristityn isän poikaa yhtä hyvin kuin suruttoman pilkkaajan. Matalasta majasta kuin myös ylpeästä palatsista, hiljaiselta maaseudulta kuin myös meluavista ja viettelevistä kaupungeista — kaikkialta etsii hekumallisuus nuorten keskuudesta itselleen palvelijoita ja uhreja. **Sellainen** isä, joka luulee poikainsa ja tytärtensä olevan rauhoitetut tältä vihalliselta on katkeran ja vaarallisen harhanäön vallassa. Päinvastoin, kuta hurskaampi nuorukainen on ja kuta vähemmän häntä muut synnit ahdistavat, sitä ankarammin kiusaa häntä usein salaisesti juuri lihan himo.

Ja — rakkaat kuulijani — yhtä yleinen kuin tämä nuoruuden vihollinen on, yhtä **voimakas** ja **kauhea** se myös on. Hekumallisuus on synnintuli, joka ei tule nuorukaiseen vasta ulkoapäin, vaan joka hänen sisimmässään jo syntymästä saakka salaisesti kytee ja hehkuu ja jonka tuhannet hänen ulottuvillaan olevat esineet ja asiat voivat helposti virittää loimuavaksi tuleksi, joka sytyttää kaikki jäsenet. Silmä, korva, jukainen hermo on kuin selkoselälleen avattu ovi, jonka kautta

himon sytykkeet helposti ja huomaamatta tunkeutuvat sydämeen, joka ei ollut vartioitu. Kaksimielinen pila, saastainen sana, kiehtovan soiton säveleet, kiihottava kertomus, siveetön kuva, vieläpä (himokas) katse, joka kohdistuu siveään neitoon tai mihin esineeseen tahansa, josta lihan himo voi saada kiihoketta, — kaikki tämä heittää hehkuvia kipinöitä kurjan nuoren sydämen helposti tulleen leimahtaviin sytykkeisiin.

Voi, sitä nuorukaista, joka ei silloin anna sanoa itselleen: ”pakene, pakene nuoruuden himoja!” Voi, sitä nuorukaista, joka ei silloin Jobin kanssa tee liittoa silmäinsä kanssa, ettei hän katsoisi neitseeseen puoleen (Job 31:1), joka ei silloin vartioi kaikkia sydämensä liikuntoja, joka ei silloin taistele lihansa yllytyksiä vastaan, joka ei silloin tartu sanan miekkaan ja uskon kilpeen, joka silloin ei rientäen pakene sitä, mikä tahtoo häntä kiihottaa lihan himoon, ja joka ei palavassa rukouksessa huuda Jumalan puoleen ja pyydä Häntä avuksi ja tueksi tässä taistelussaan itseään vastaan, joka ei silloin silmäinsä edessä pidä Jumalan uhkauksia kaikkia epäsiiveellisiä ja epäpuhtaita sieluja vastaan! Voi, sitä nuorukaista, joka silloin edes hiukankin maistelee hänelle tarjotusta lihan himon maljasta! Jo muutamat pisarat, jotka hän siitä juo, riittävät hänet huumaamaan, juovuttamaan ja pian tekemään hänestä hekumallisuuden täydellisen orjan. Tuo häpeällinen himo tulee silloin hänen jatkuvaksi seuralaisekseen. Se seuraa häntä hänen noustessaan aamulla vuoteestaan, se tulee hänen kanssaan työn ääreen, se saattaa häntä kaikilla hänen teillään, se käy hänen kanssaan läpi kaupungin katujen, se on hänen luonaan seurapiirissä ja yksinäisyyden huomaamattomassa sopessa, se seuraa häntä vieläpä Herran huoneeseen — alttarille asti, se asettuu saatanallisena vartijana hänen sydämensä oven eteen, kun hänen sielunsa taivaallinen Ystävä sille kolkuttaa, se kiihottaa ja häiritsee häntä, milloin hän tahtoo rukoilla ja lukea Jumalan sanaa, se ei jätä hänelle

mitään rauhaa ei edes hänen nukkuessaan, vaan suosittelee unta näkeväillekin häpeällisiä kuviaan.

Tämän ohessa käyttää tuo himo suurta kavaluutta. Se tekeytyy viattomaksi, valkeuden ja lapsellisen ilon enkeliksi, ”luvalliseksi” pilaksi. Se on tyytyväinen, kunhan tuo kurja, vangittu nuorukainen edes sallii sydämessään epäsiiveitä ajatuksia ja haaveita, ja se odottaa usein kauankin sopivaa aikaa ja hetkeä, jolloin se vihdoin lujasti kietoo uhrinsa ympäri ruusunhoitoiset siteensä syöstäkseen vangitsemansa nuoren vihdoin myös karkean epäsiiveyden ja häpeällisen elämän kuiluun, kunnes tuo kurja ihminen vihdoin — kuten Salomo kirjoittaa -- seuraa julkiepäsiiveellistä, ”niin kuin härkä kulkee teurastettavaksi”, Sananl. 7:22.

Tai, kalliit nuorukaiset, sanokaa itse, eikö asia ole näin? Voiko teistä yksikään nousta ja minua tässä valheesta rangaista ja sanoa: Minua ei ole koskaan lihan himo kiusannut? Eikö päinvastoin teidän kaikkien täydy tunnustaa: Ah kyllä, myös minun sydämessäni on varsin usein hehkunut tuo likainen tuli? ja edelleen: Minäkin olen kokenut, mikä kauhea nuoruuden vihollinen on hekumallisuus? Minäkin olen usein seissyt epäsiiveellisen elämän kuilun partaalla? — Niin, mahdollisesti voi olla keskuudessanne monia, jotka hekumallisuuden synti on jo voittanut ja jotka vielä tähän hetkeen asti sen kahlehtimina huokauksin kulkevat. Tässä huomaatte, rakkaat kuulijani, syyn siihen, miksi apostoli Paavali jokaiselle kristitylle nuorukaiselle osoittaa juuri tämän kohotuksen: **”Pakene, pakene nuoruuden himoja!”** Hän tekee sen selvästi sen tähden, että tämä nuoruuden vihollinen on niin yleinen ja niin kauhea.

Tahdon nyt toiseksi teille esittää. minkä tulee taivuttaa kristityitä nuorukaisia ottamaan sydämelleen tämä kehoitus ja sitä uskollisesti noudattamaan.

2.

Tämän kehotuksen varteenottaminen perustuu ensinnäkin siihen, että se ei ole ihmissääntö — eikä vain apostoli Paavalin neuvo, vaan itse suuren Jumalan pyhä käsky.

Tosin koettavat meidän päivinämme näennäisen valistuksen ajajat saada kurjaa maailmaa vakuutetuksi siitä, että heku-mallisuus olisi jotakin luonnollista ja sen tähden viatonta, vieläpä ihmisen korkein hyvä. Mutta nämä saarnaajat ovat val-heprofeettoja, todellisia helvetin apostoleita, saastaisen hengen varsinaisia lähettejä. Johan omatunto sanoo jokaiselle, että epä-siveys on synti. Eihän muuten epäsiiveyden harjoittaja hakisi pimeitä, ihmissilmältä salatuista loukkoja pahettansa a harjoit-taakseen. Miksi valitsee hän sitä varten yön suojapeitettä? Minkä tähden sykkii hänen sydämensä ensin arasti ja hätäänty-neenä, kun saastainen teko on toteutumassa tai jo tapahtunut? – Sen tähden, että pyhä, siveä ja puhdas Jumala on sydämiimme uurtanut tunnon siitä, että Hän vihaa siveettömyyttä ja kaikkea saastaisuutta. Kas, tämä tosiasia -- rakkaat nuorukaiset — on teitä ennen kaikkea kannustava noudattamaan apostoli Paavalin kehotusta: ”**Pakene** nuoruuden himoja!”, koskapa se, joka an-tautuu heku-mallisuuden palvelukseen, tahallisesti rikkoo sen käskyn, jonka pyhä Jumala on ihmisen sydämessä ja sanassaan tehnyt tunnetuksi, ja koska tällainen ihminen sen kautta on kauhistus Jumalan edessä. Epäsiveitä, epäpuhtaita nuorukaisia ei taivaallinen isä tunnista lapsikseen, heitä ei Jumalan Poika, Jeesus Kristus, tunnusta oppilaikseen eikä Pyhä Henki temppe-likseen. Sellaisiin nuorukaisiin ei Jumala katsahda armollisesti, heidän uskonsa on ulkokultaisuutta ja heidän sydämensä on saastaisen hengen asumus. Sen tähden huudahti kerran siveä Josef, kun häntä häpeällinen vaimo vietteli epäsiiveyden syn-tiin: ”kuinka siis minä niin paljon pahaa tekisin ja rikkoisin Jumalaa vastaan” (1 Moos. 39:9).

Toinen syy — kalliit nuoret kuulijani — jonka tulisi kannustaa teitä ottamaan sydämellenne tämä apostolinen kehoitus ja sitä uskollisesti noudattamaan, on se, että hekumallisuus syöksee uhrinsa sekä ajalliseen että iankaikkiseen perikatoon. Sillä se, mikä yleensä kuuluu synnin ominaisuuteen, että se nimittäin on ihmisten perikato, koskee nuorisoon nähden erikoisesti hekumallisuuden syntiä.

Hekumallisuus on myrkkyä ruumiille, myrkkyä sielulle ja myrkkyä hengelle. Jos nuorukainen antautuu hekumallisuuteen -- jo ajatuksissa ja haluissa, mutta vielä enemmän, jos se tapahtuu teossa —, jäytää se turmiollisen toukan tavoin hänen elämänsä juurta; se saastuttaa kuin vereen sekoittunut märkä koko hänen verensä ja kiertää myrkyllisen käärmeen tavoin kautta kaikkien verisuonten tartuttaen ja turmellen kaikki nesteet. Se tuhoaa hänen luittensa lujuuden. Se pyyhkii pois nuoruuden punan hänen poskiltaan. Se sammuttaa nuoruuden tulen hänen silmistään. Koko hänen ruumiinsa muuttuu kuin puuksi, joka jo kukoistuksessaan kuihtuu, ja ennen kuin hän on kypsynyt mieheksi, on hänestä tullut elähtänyt vanhus. Ja vihdoin — juuri silloin kun hänen olisi tullut astua elämänsä työhön, hänen eteensä aukeaa hauta. — On määrättyjä tauteja, jotka tekevät ihmisestä hirviön, muuttaen hänen ruumiinsa vielä hänen eläessään haisevaksi, mätäneväksi tunkioksi. Ja näitten mitä hirvittävimpien tautien ainoa aiheuttaja on epäsiiveys.

Mutta niin kuin hekumallisuus tuhoaa nuorukaisen ruumiin, niin se myös turmelee hänen mielensä. Kun nuorukainen vajoaa hekumallisuuden orjuuteen, katoaa myös hänen mielensä nuorekas iloisuus. Erittäinkin ne nuorukaiset, jotka itsessään salaisesti pahetta harjoittavat, muuttuvat synkiksi, vieroivat ihmisiä, suhtautuvat välinpitämättömästi ja haluttomasti kaikkeen kauniiseen; he joko pakenevat ikätoveriensa seuraa tai häiritsevät haluttomuudellaan toisten iloa. Sen sijaan, että he tarttuisivat reippain ottein heidän ympärillään pulppuvaan

elämään, tuntevat he itsensä sen keskellä sanomattoman onnettomiksi ja haluaisivat usein enemmän kuolla kuin elää.

Kuitenkin tunkee heikumallisuuden myrky erittäinkin nuorukaisessa vieläkin syvemmälle, nimittäin aivanpa hänen kuolemattoman sielunsa pyhäkköön. Se heikontaa hänen muistiaan, ryöstää häneltä hänen ymmärryksensä terävyyden, se riistää häneltä hänen tahtonsa voiman. Lyhyesti, se tuhoaa kaikki hänen henkensä lahjat ja tekee hänet kykenemättömäksi kaikkiin hyödyllisiin tekoihin.

Kyllä heikumallisuus lupaa antaa nuorukaiselle ”taivaan”. Mutta jos hän sen orjaksi alistuu, heittää se vihdoinkin pois naamionsa ja paljastaa hävyttömät kasvonsa helvetin kuilusta. Kyllä se kiehtovin sanoin lupaa onnellisuutta, mutta kiehtomansa nuorukaisen se sitten syöksee ahdistukseen ja kurjuuteen. Se lupaa hänelle elämää ja hyviä päiviä ja tarjoaa hänelle kultaisissa maljoissaan kuoleman myrkyjuomaa.

Voi, voi sitä nuorukaista, joka Davidin lailla langettuaan epäsiiveyden syntiin ei siltä samoin oikean katumuksen ja uskon kautta jälleen nouse! Hänen ikuinen vuoteensa on oleva se järvi, joka tulta ja tulikiveä palaa. Jumala ei sanansa mukaan ole kerran tuomitseva vain kaikkia katumattomina pysyneitä **huorinkekijöitä ja avionrikkajia**, vaan saman Jumalan sanan mukaan tulevat hänen autuaallisesta valtakunnastaan ulossuljettuina pysymään myös kaikki katumattomuuteen jääneet **haurelliset ja saastaiset**. Sillä selvästi apostoli Paavali kirjoittaa: ”Sillä sen te tiedätte ja tunnette, ettei yhdelläkään huorinkekijällä **eikä saastaisella** — — ole perintöosaa Kristuksen ja Jumalan valtakunnassa” (Ef. 5:5). Sellaiset tulevat viimeisenä päivänä häpeällisine ruumiineen ylös nousemaan ikuisen pilkkaan ja häpeään ja kaikkine jäsenineen, joitten kautta he ovat epäsiiveyttä harjoittaneet, saavat he kärsiä tuskaa helvetin kurjuudessa iankaikkisesta iankaikkiseen.

Niin asetan nyt – kalliit nuorukaiset — lopuksi vastattavaksenne kaksi kysymystä. Ensiksi kysyn: Tahdotteko osoittaa

mieltänne minua vastaan sen tähden, että tänään, tänä teidän juhla- ja ilopäivänänne olen teille esittänyt apostoli Paavalin vakavan kehotuksen: ”**Pakene nuoruuden himoja**”? — Minä toivon, että tähän kaikki vilpittömästi vastaatte: emme tahdo! Sillä te huomaatte, että vain rakkaus teidän ajallista ja iankaikista menestystänne kohtaan on johtanut minut uskollisesti kehottamaan teitä kavahtamaan nuoruuden yleisintä, voimakainta ja kauheinta vihollista.

Toinen loppukysymykseni kuulun näin: Mitä nyt tahdotte tehdä, kalliit nuoret ystävät ja veljet? Tahdotteko ottaa tunnollenne tuon apostolisen kehotuksen ja sitä uskollisesti noudattaa? Toivon, että kaikki, aivan kaikki tähän vastaatte sydämestänne ja ilolla: Tahdomme!

Te, jotka jo olette joutuneet nuoruushimon pettäviin verkoihin, nousee ylös lankeemuksestanne! Sillä vielä on olemassa teille pelastus. Jeesus Kristus, joka myös teidän edestänne alastonna ja paljastettuna täynnä häväistystä ja häpeää on riippunut ristillä, on siten myös kaikki teidän epäsiiveys-syntinne sovittanut ja poisottanut. Itkekää ja valittakaa niitä Jumalalle, meidän Herrallemme ja pyytäkää, että Hän siveän Jeesuksen tähden antaisi teille teidän syntinne anteeksi ja tahdoisi teihin luoda puhtaan sydämen ja uuden vakaan hengen, niin on Jumala myös teitä armahtava, kuten hän armahti katuvaan Davidia ja syntistä vaimoa.

Mutta te, jotka ette vielä ole saastuttaneet kasteenne valkopukua epäpuhtauden tahallisilla synneillä, kiittäkää siitä Jumalaa, sillä yksin Hän on antanut teille tämän armon ja teitä pahasta varjellut. Mutta muistakaa, että voitonseppelä ei vielä ole päähänne pantu. Vielä on edessänne monta vaikeata taistelua. Oi, varustautukaa niihin Jumalan sanalla, lujalla uskolla, päivittäin peseytymällä Ristiinnaulitun veressä ja lakkaamatomin rukouksin ja paetkaa -- paetkaa kaikkea, mikä voisi herättää teidänkin jäsenissänne asuvaa pahaa himoa ja teitä lankeemukseen saattaa. Varokaa himoja yllyttäviä kirjoja (ro-

maaneja ja novelleja). Jättäkää tuttavallinen seurustelu epäsi-
veellisen maailman kanssa! Kavahtakaa ennen kaikkea tans-
sisaleja, näyttämöhuoneistoja ja juomarien huoneita! Kaikki
nämä — mitäpä ne muuta ovat kuin epäsiiveyden julkisia kou-
luja ja verkkoja. Oi, varjelkaa silmänne, kätenne, jalkanne! Jät-
täkää Josefin lailla viettelevälle maailmalle sen rakkauden
vaippa ennemmin kuin että sen kanssa leikitellen menettäisitte
tämän elämänne tosi onnen ja vihdoin Jumalan armon, taivaan
ja autuuden!

Oi, nuoriso

Pidä huoli kruunustasi,
Miehen lailla seiso, kestä,
Näin sä valvo parastasi,
Lankeemusta varo, estä!
Lihan tahto pois sä työnnä,
Tukahduta häijy palo,
Himoille ä! valtaa myönnä,
Muuten sammuu armon valo.
Mailma elää pahuudessa,
Liekkit kohoo Sodomasta,
Tuho on jo tulemassa,
Riennä, riennä hukkumasta!
Amen.